

MANŽEL NA OBJEDNÁVKU

CATHERINE McKENZIEOVÁ

*Autorka úspěšného románu *Zabudnutá**

MANŽEL
NA
OBJEDNÁVKU

MANŽEL NA OBJEDNÁVKU

CATHERINE McKENZIEOVÁ

Original title: Catherine McKenzie: ARRANGED
Copyright © 2011 by Catherine McKenzie
Cover design by Emin Mancheril
Cover photographs © Amana Images/Plain Picture;
(woman) Maksim Toome/Shutterstock

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Oľga Kralovičová, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zora Sadloňová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými
prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-204-1

Davidovi

*a na pamiatku najmilšej Anne, akú som poznala,
Anne Fishovej, ktorá sa vždy zaujímala o to, čo čítam,
a vždy mi odporučila tie najlepšie knihy.*

PRVÁ ČASŤ

1. kapitola

Čo je veľa, to je veľa

„Čítala som tvoje e-mailý,“ poviem Stuartovi.

Prudko zdvihne hlavu od časopisu. Číta *Maxim* a nohy v ponožkách má vyložené na sklenom konferenčnom stolíku pred koženým gaučom, ktorý sme kúpili pred šiestimi mesiacmi. Nevinná poloha, aj keď od nevinnosti má poriadne ďaleko.

„Čože si urobila?“

„Počul si ma.“

Črty jeho hranatej tváre stvrdnú. „Radšej by som ťa nemal počúvať.“

Na okamih sa ma zmocnia výčitky. Potom si spomeniem, čo som čítala.

„Čítala som tvoje e-mailý. Všetky.“ Otvorí ústa na svoju obranu, no skočím mu do reči. „Ako som mohla porušiť základné pravidlo slušnosti? To si chcel povedať? Ty mi slušnosť ani nespomínaj, Stuart. Neopovažuj sa.“

Zavrie ústa tak rýchlo, až mu cvaknú zuby. Mozog mu pracuje na plné obrátky. Takmer vidím ten pohyb za jeho očami, ktoré vedeli byť také vrúcne, také zvodné, také veľavravné,

ale v tejto chvíli sú chladné, tvrdé a tak neskutočne modré.

„A čo si myslíš, čo si čítala, Anne?“ spýta sa napokon a hlas má absolútne bezvýrazný, ovláda sa.

„Naozaj chceš, aby som to povedala nahlas?“

Mlčí. Svetlo zo stojacej lampy sa odráža od jeho rovných čiernych vlasov. Hodiny na rímse kozuba tikajú a odmeriavajú sekundy.

Zhlboka sa nadýchne. „Viem, že si spal s Christy. Viem, že s ňou spávaš už nejaký čas.“

Tak. A je to von.

Hoci som to vedela, hoci som o tom čítala, keď to vyslovím nahlas, nadobúda to rozmery, aké som nečakala. Tu v tejto izbe je to odrazu oveľa väčšie. Oveľa horšie. Akoby tu Christy bola s nami. Akoby opakovala slová, čo mu napísala, tichým zmyselným hlasom, ktorý som si raz vypočula na odkazovači. Slová, ktoré nedokážem vymazať.

Hodiny tikajú ďalej. Mám pocit, akoby som tu uviazla. Čakám, že niečo povie alebo urobí.

Povedz niečo, došľaka. Povedz niečo!

Vstane, akoby ma počul. Časopis pleskne na lesklú drevenú dlážku.

„Bravo, Anne, odhalila si ma! A čo teraz?“

Ježišikriste! Nebolo by to skvelé, keby ste mohli ľudí nakrútiť na video, keď sa rozchádzajú? Nebolo by to fantastické, keby ste si ten videozáznam mohli pozrieť na začiatku vzťahu? Sledovať, ako sa k vám bude tento chlapík správať o šesť, osem, desať mesiacov. Pozri, ako sa správal k dievčaťu, s ktorým strávil tri roky! Uteč, uteč!

Dych sa mi zasekáva v hrdle, ale dostanem zo seba tie slová. „Odchádzam.“

„Odchádzaš,“ zopakuje pomaly, možno len ako konštatovanie, možno ako otázku. Ako niečo, čomu nemôže celkom uveriť.

„To vážne očakávaš, že zostanem? Po tom, čo si urobil? Chceš to vôbec?“

Odvráti odo mňa pohľad, prvý znak slabosti. „Neviem.“

„Och, Stuart, prosím ťa. Presne po tomto túžiš. Iba nechceš byť ten zlý. A tak si sa postaral, aby som to ukončila ja. Bola som strašne hlúpa, keď som na to doteraz neprišla.“

„A ty si myslíš, aká si múdra, však?“

„Práve som ti povedala, že som bola hlúpa. Áno, dnes si myslím, že som múdra.“

„No ja z tohto bytu neodídem, ak si to čakala.“

„Bože, ty ma vôbec nepoznáš? Po toľkom čase?“

Zamračí sa. „Ó, veľmi dobre ťa poznám, Anne. Nič sa neboj.“

Uvažujem o ňom: o jeho kráse, jeho hneve. Myslela som si, že za tohto muža sa vydám.

„Tak, a je to,“ uzavriem slovami, ktoré by zrejme použil každý v tejto situácii. Aspoň vo filme, a práve teraz mi môj život pripadá ako vymyslený.

Neodpovedá mi. Namiesto toho pokojne sleduje, ako idem do predsiene, zo skrine si beriem tašku, ktorú som si tam predtým pripravila so všetkým, čo budem potrebovať v najbližšej budúcnosti.

Otočím sa k nemu. Pozriem mu do očí, niečo hľadám. Neviem čo.

„Maj sa, Stuart.“

„Maj sa, Anne.“

Váham, čakám, či povie ešte niečo, možno ma bude prosiť, aby som zostala, povie mi, že ma miluje, že to všetko bol omyl,

že sa zachoval ako idiot a nemôže bezo mňa žiť. Prosím, miláčik, prosím. Toho sa od neho nedočkám. Teraz už nie, keď mu konečne dovolím, aby mal, čo chce. Lebo skutočne je idiot a ja som hlúpa, že som od neho niečo chcela, hoci len maličkosť.

Takže skôr ako ma vyhodí alebo sa spýta, prečo som ešte tu, prehodím si tašku cez plece a odchádzam.

*

Vonku nastúpim do čakajúceho taxíka a prikážem vodičovi, aby ma zaviezol do môjho nového bytu.

Ani nevnímam tých dvadsať minút, ktoré trvá cesta z môjho starého života do nového. Ulice mesta sú len rozmazané pásy svetiel na pozadí čiernej večernej oblohy.

Vodič zaklope na špinavé sklo medzi nami, aby upútal moju pozornosť. Vystúpim z taxíka a obzerám si svoj nový dom. Štvorposchodová budova z červených tehál, vysoké stropy, drevené dlážky, obchody blízko. Keď som včera na internete videla ten výpočet, zdal sa mi príliš dobrý na to, aby to bola pravda. Nájomné je vyššie, než si môžem dovoliť, no nedá sa nič robiť, potrebujem niekde bývať. Zatiaľ čo v minulosti by som možno prespala u priateľky alebo, božeuchovaj, u rodičov, už mám tridsaťtri a zdá sa mi, že som na to pristará. Pristará na veľa vecí.

Kráčam po vysokých betónových schodoch k vchodovým dverám. Tabuľka vedľa môjho zvončeka je prázdna, pripravená na to, aby som tam dala menovku. Aj môj byt je prázdny. Na svetlokrémových stenách nie je nič, iba zaprášené obrysy plagátov, ktoré tam viseli. Aj vzduch má iný pach. Cudzí. Očami sa zastavím na oblúkovitom výklenku pod oknom. Je to perfektné miesto na písací stôl, ktorý som nechala na druhej

strane mesta. Pocítim svrbenie ako vždy, keď potrebujem písať. Ibaže neviem, či by som zvládla písať o dnešku. Zatiaľ ešte nie.

Cez steny (Zhora? Zdola? Ešte neviem, odkiaľ tie zvuky prichádzajú.) počujem ženský hlas, ktorý s láskou volá muža na večeru, a mne sa podlomia kolená. Vzápätí sklznem na zem a v hrdle ma dusí plač.

Och, božemôj, ako sa mi to mohlo stať? Ako to, že mi trvalo tak dlho, kým som ho prekukla? Ako to, že som seba i svoje srdce vložila do rúk muža, ktorý ma zradil? Zase.

Telefón vedľa mňa zvoní. Pozriem na displej a vidím, že je to Stuart. Neskoro. Už nemôže povedať nič, ničím nevymaže to, čo som si prečítala, čo urobil.

Telefón prudko odhodím. Narazí do rámu dverí a ten zvuk sa v tomto tichom prázdnom priestore nahlas ozýva. Z dreva sa odlúpne farba a zvonenie prestane. Pritiahnem si kolená k hrudi a hľadím na stíchnutý prístroj.

Čas plynie. Napokon sa nadýchnem. Začínam cítiť tvrdú drevenú dlážku.

Telefón opäť vyzvára. Moja zlosť ho neumlčala navždy. Tentoraz volá moja záchrana. Moja najlepšia priateľka Sarah.

„Hej, to som ja,“ ozve sa napäto a znepokojene. „Ten drink ešte platí?“

Ani som si nemyslela, že budem mať taký silný hlas. „Jasné. O desiatej som tam.“

Umyjem si tvár a z tašky vytiahnem tenký plášť. Vonku ma čaká moje nové prostredie. Tehlové budovy lemujú chodníky a stromy sú iba v malých parčíkoch za každým druhým blokom. Ich lístie meniace farbu ševelí v jesennom vánku. Po-
vetrie je plné výfukových plynov a vôní vychádzajúcich

z reštaurácií. Ulice kypia životom, no zároveň pôsobia stiesnene.

Páčilo sa mi ticho v okolí môjho starého bytu, kde bolo hluk mesta počuť iba ako šepot v pozadí. No páči sa mi aj energia, ktorou ma nabíjajú zvuky okolo mňa, ľudia a pocit, že každú chvíľu by sa mohlo niečo stať.

Kúsok od baru zbadám čosi na zemi. Nie je to moje priezvisko? Zohnem sa a zdvihnem to a naozaj – je to vizitka, na ktorej je napísané:

Blythe & Company
Zariadime vaše vzťahy
1 æ
4300 Cunningham Street
20. poschodie
(555) 458-4239

Pri pohľade na svoje meno na vizitke pocítim vzrušenie. Vlastne o tom ani veľmi nepremýšľam, strčím si ju do predného vrečka džínsov a idem ďalej.

Vojdem do baru a v tmavej miestnosti hľadám Sarah. Biely lev je takmer štýlový, s červenými koženými stoličkami pri ošúchanom mahagónovom bare. Celú zrkadlovú stenu za ním lemujú malé biele svetlá. V šume hlasov utorkových návštevníkov počuť pieseň Taylor Swiftovej.

Sarah sedí v čalúnenom tmavom boxe a odušu ťuká do Black-Berry. Má tmavomodrý pracovný kostým a vlnité plavé vlasy má na šiji stiahnuté do uzla. Jej bledá pokožka je v tlmenom osvetlení takmer priesvitná.

Usmieva sa na mňa, keď si sadnem oproti nej. Zuby má malé a rovné. „Tak ako?“

„Urobila som to,“ poviem jej a kývnem na čašníčku.

„Chvalabohu.“

„Naozaj ho až tak nenávidíš?“

„Naozaj.“

Objednám si džin s tonikom. „Prečo si mi nič nepovedala?“

V kobaltovomodrých očiach sa jej zračí prekvapenie. „To myslíš vážne? Po prvé, niečo som ti povedala. A po druhé, usúdila som, že bude lepšie, ak iba budem nablízku a postarám sa, aby si to zvládala, než aby sme sa mali kvôli nemu na smrť pohádať a navždy sa rozísť.“

Sarah je právnička a vždy si robí zoznamy. To je jej spôsob myslenia – organizovaný. Takáto bola, odkedy ju poznám. To znamená od škôlky.

„Ďakujem ti za to.“

„V pohode. Len teraz ľutujem, že som ťa dotiahla na tú párty.“

So Stuartom som sa zoznámila na jednej párty pred tromi rokmi. Tridsiatka pred dverami a ešte som sa nespamätala z kopačiek od Johna, ktorý bol vtedy mojou životnou láskou. Sarah ma presvedčila, že mi prospeje, ak niekam vypadnem. Nebola som si tým istá, ale Sarah nie je z tých, komu môžete protirečiť.

Stuarta som si všimla krátko po tom, čo sme prišli. Rovné čierne vlasy, jasné modré oči, vyše meter osemdesiat, štíhly – presne typ muža, do akého sa vždy zaľúbim, počnúc od prvej lásky. Okolo neho stál krúžok dievčat, ktoré sa snažili získať jeho pozornosť. Tie dievčatá ma však neodradili. Bola som na ne zvyknutá. Inak to nejde, keď máte slabosť pre fešákov.

Špekulovala som, ako upútať jeho pozornosť, keď to Sarah

urobila za mňa, lebo náhodou môj biely sveter obľiala červeným vínom. Využila som to a vyrobila som prehnajú scénu. Malo to žiaduci efekt, lebo všetci vrátane Stuarta sa otočili k nám. Pozrela som mu do očí, no o chvíľku som sa odvrátila.

Keď sme sa so Sarah vrátili z toalety, kde ma čistila, našli sme si miesto na gauči. Sadla som si tak, aby som nemohla hľadiť na Stuarta. Vedela som však, že on ma sleduje.

Neskôr, keď sa chlapci zhromaždili na trojitého Jacka Daniela, videla som v tom príležitosť a pretlačila som sa medzi nich. Niekoľkí protestovali, že nie som dosť silná, aby som to zvládla. Zviazala som si dlhé červené vlasy do chvosta a uzemnila ich, že sa viem o seba postarať, len nech mi nalejú. Štrngli sme si a otvorili ústa. Iba niekoľkí z nich to zvládli na jeden hlt, ale ja som prevrátila pohár do seba a odložila som ho s buchnutím na podnos, ktorý držal Stuart. Pozrela som naňho a začervenala som sa, lebo v jeho očiach som zbadala záujem.

„Čo ťa nakoniec donútilo odísť?“ spýta sa Sarah.

„Všimla si si, že nijaký príbeh, ktorý sa začína vetou: Prečítala som si jeho e-mail, sa nikdy nekončí slovami: Úplne som sa mýlila – nepodvádzal ma?“

Sarah pokrčí malým nosom. „Takže ťa naozaj podvádzal?“

„Jasné, že podvádzal. Mala si pravdu.“

„No dobre, ale vôbec ma netešilo, keď som ti to povedala.“
Hrá sa s citrónom na okraji pohára.

„Viem, Sarah.“

„Musím povedať, že to zvládaš výborne.“

Pravdaže, nevidela ma vzlykať na dlážke. „Takže aj teba som oklamala?“

„Takmer.“

„Zaujímavé, že extrémny hnev dodá človeku silu urobiť to.“

Usmeje sa. „Keby niekto vymyslel spôsob, ako uzavrieť do fliaš ženské omyly, hneď by bol za vodou.“

„Ja skôr potrebujem liek na zlomené srdce.“

„Myslím, že ten sa volá alkohol.“

Pokúsím sa o úsmev, no nakoniec sa rozplačem. Tichými slanými slzami.

Sarah mi dlaňou prikryje ruku. „Bude to ľahšie, Anne. Po čase.“

„Viem. Vždy je to tak.“ Chrbtom ruky si utriem slzy a donútim sa usmiať. „Dost'. Mali by sme osláviť môj nový život.“

Zdvihnem pohár. Sarah si so mnou štrngne.

„Na nový život Anne Blythovej!“

„Tým si mi niečo pripomenula. Pozri, čo som našla na ulici.“ Vytiahnem z vrečka vizitku a podám jej ju.

„Prečo si to zdvihla?“

„Asi preto, že je tam moje meno. Ktovie, čo robia.“

„Zariadime váš vzťah a symbol muža a ženy... musí to byť nejaká zoznamovacia služba.“

„Presne tak. Možno, keď budem celkom na dne, zavolám im a zistím to.“

Sarah sa začervená. „Nemusíš byť celkom na dne, aby si sa obrátila na zoznamovaciu službu.“

„Ty si sa na nejakú obrátila?“

„Nie, ale predtým, než som stretla Míka, som o tom uvažovala.“ Sarah sa usmieva ako vždy, keď rozpráva o ňom. Je to burzový maklér a pracuje v tej istej budove ako ona. Zoznámili sa pred šiestimi mesiacmi na jednom koktaile. Zatiaľ nepotvrdzuje moju teóriu, že muži, ktorí sú v tridsaťpäťke ešte slobodní, nie sú slobodní len tak náhodou.

A že ja som zase single v tridsiatich troch? Mám na to rôzne

teórie.

„Si šťastná, že ho máš,“ usúdim.

„Áno. Aj ty budeš šťastná, Anne.“

„Možno, ale myslím, že zatiaľ zostanem nejaký čas sama a uvidíme, aký budem mať z toho pocit.“

Usilujem sa, aby to vyzeralo, že to myslím vážne, hoci som nikdy nezvládala byť sama. Aspoň nie tá stará Anne. No Anne, ktorá je dosť silná, aby dnes odišla od Stuarta, vydrží chvíľu sama. Aspoň sa o to pokúsi.

Dopijeme, zaplatíme a vyjdeme von do noci. Prichádza jesen a je chladnejšie, než bolo pred niekoľkými hodinami. Premrznuté ruky si schovám do vreciek a tuhšie si k telu priťahnem kabát. Sarah zastaví taxík a nastúpi.

Stiahne okienko. „Bude ti fajn, Anne. Len tomu ver a stane sa to.“

Keď jej taxík zmizne v premávke, rozmýšľam, či má pravdu. Naozaj mi bude lepšie, ak to budem veľmi, ale veľmi chcieť?

Zatvorím oči a tri razy za sebou zrazím podpätky ako Doročka v krajine Oz. Bude to okej. Bude to okej. Bude to okej. Otvorím oči a zadívam sa na Polárku, ako jasne žiari nado mnou, jediná hviezda, ktorú vidieť v tomto meste na oblohe. Cítim sa hlúpo, ale slávnostne pred ňou potvrdím svoje želanie a zamierim domov.

Vrátim sa do svojho nového bytu, prechádzam sa po prázdných ozývajúcich sa izbách a uvažujem, kde sa uložím. Ten chlapík, po ktorom som si byt prenajala, tu nechal gauč a posteľ. Neviem sa rozhodnúť, kde by mi bolo menej nepríjemné spať. Vyberiem si gauč a idem do kúpeľne umyť si zuby. Vyťahnem si z vreciek drobné spolu s vizitkou Blythe & Company. Prejdem prstami po vypuklých písmenách a zrazu pocítim

zvedavosť. *Zariadime vaše vzťahy*. Zdá sa mi to také formálne, staromódne.

Mám im zavolať a zistiť, čo robia? Ak je to zoznamovacia služba, mám ju použiť? Nie. To je hlúpe. Veď som sa práve rozhodla, že potrebujem byť sama. Presne tak, rozhodla som sa. A tak budem sama. A neskôr si sama nájdem nového muža, správneho muža.

Odhodím vizitku k odpadkovému košu v starej kúpeľni. Klopne o dlaždičky. Zdvihnem ju a znovu prečítam. Pocítim rovnaké vzrušenie ako predtým. Z tej kartičky vyžaruje akési šťastie ako z lístka v koláčiku šťastia, ktorý som raz dostala a kde bolo napísané: „Narodila si sa, aby si písala.“ Teraz visí zarámovaný v mojej kóji v redakcii časopisu *Twist*.

Práve teraz potrebujem niečo pre šťastie.

Zastrčím vizitku za čierny rám zrkadla nad bielym umývadlom.

Nemôže byť na škodu, ak si ju chvíľu nechám.